

Sygn. akt I KO 13/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 4 grudnia 2019 r.

w sprawie A.S.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania
prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
w sprawie o sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. w sprawie III K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Dnia 26 września 2019 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynęło pismo skazanego A.S., w którym zwrócił się o przywrócenie terminu i wznowienie w/w postępowania. Wnioskodawca podniósł, że Sąd Okręgowy w B. skazał go bez dowodów i oparł się na pomówieniach osób współoskarżonych, które próbowały siebie oczyścić, a nie było żadnych świadków postronnych. Ponadto wskazał, że Sąd ten oceniając kwalifikację prawną czynów nie wziął pod uwagę opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej i lekarzy patologów. Skazany wystąpił także o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu reprezentowania go w związku ze sprawą o wznowienie postępowania, uzasadniając ten wniosek tym, że nie stać go na obrońcę z wyboru, jako że przebywa w zakładzie karnym od ponad 16 lat.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że skierowane przez skazanego A.S. pismo nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, na jakiej podstawie wnosi on o wznowienie przedmiotowego postępowania.

Należy przypomnieć, że wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego może opierać się jedynie na konkretnie wskazanych przesłankach, wymienionych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k. Zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli: 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia; 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że: a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze; b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary; c) sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Skarżący nie wskazuje, czy w jego sprawie ujawniły się nowe fakty lub dowody, czy też popełniono przestępstwo. Formuluje bardzo ogólne zarzuty, nie wskazując żadnych konkretnych informacji, które mogłyby podlegać zbadaniu.

W tej sytuacji nie ma nawet możliwości zweryfikowania, czy istotnie te okoliczności miały miejsce – a dopiero stwierdzenie ich wystąpienia mogłoby przesądzić o potrzebie rozważenia konieczności wznowienia postępowania.

Oczywistym jest przy tym, że wskazane okoliczności nie tylko musiałyby zaistnieć realnie, ale i wywrzeć wskazany w treści ustawy wpływ na treść wydanego orzeczenia. Wniosek o wznowienie postępowania nie może bowiem opierać się na żądaniu skazanego ponownej oceny przeprowadzonego materiału dowodowego i kwestionowaniu wiarygodności świadków. Oceny dowodów mogą dokonać jedynie sądy powszechne, bezpośrednio obcujące z danym dowodem, które już wypowiedziały się w sprawie, a nie sąd orzekający w trybie wznowieniowym, czy kasacyjnym.

Podkreślić też należy, że wniosek o wznowienie postępowania powinien zostać sporządzony przez profesjonalny podmiot, czyli adwokata lub radcę prawnego. W takim wniosku należy także w sposób jasny wyrazić, na jakiej jest oparty podstawie wznowieniowej.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku skazanego A.S. o wznowienie postępowania. Należy jednak zauważyć, iż złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem może on to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i dowodów oraz zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie adwokatowi lub radcy prawnemu, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą – jako że wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego.

Na koniec należy zauważyć, że w sytuacji, gdy z wniosku o wznowienie postępowania złożonego osobiście przez stronę wyraźnie wynika jego oczywista bezzasadność, to wówczas nie ma potrzeby rozpoznawania złożonego równocześnie wniosku o wyznaczenie z urzędu adwokata albo radcę prawnego do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.